

1

Mus en kapitein Kwaadbaard staan op de kade van Zeeburgerdam en kijken naar het schip van glas. Mus heeft een zeekaart in haar ene hand, haar andere hand pakt die van Kwaadbaard vast. De grote kapitein knijpt er zachtjes in.

‘Niet best,’ mompelt hij dan.

‘Wat moeten we doen, Augustus?’ Mus noemt hem alleen bij zijn echte naam als er iets ernstigs aan de hand is. Of als er iets ernstigs staat te gebeuren.

‘Denk je dat het een vijandig schip is?’ vraagt hij terwijl hij het doorzichtige gevaarte in de gaten blijft houden.

Voor de zoveelste keer leest Mus de raadselachtige beschrijving op de kaart. Bij een getekend rondje staat er:

GEVAARLIJK EILAND, VERMIJDEN
WONEN MENSEN MET BRANDEND HAAR,
VAREN ONZICHTBAAR

‘Volgens Victor Verbassius wel,’ antwoordt ze dan.

De maker van de zeekaart heeft Mus en haar vrienden de afgelopen weken geholpen met het opsporen van een gigantisch zeemonster, de Kraken. Haar venijn bedreigde het dorpje Zee-

burgerdam en maakte alle schepen kapot. Victor was de enige die het wezen ooit had gezien – én het had overleefd. Maar zijn laatste avontuur met het zeemonster werd hem wel fataal. Hij liet een kaart achter waarop niet alleen de plek van de Kraken te zien was, maar ook deze cryptische waarschuwing.

Kwaadbaard gromt. ‘Kom, meissie.’ Hij trekt Mus mee en ze beginnen over de kade te rennen. Dat wil zeggen: Mus rent, Kwaadbaard doet wat zijn oude, gehavende lijf nog kan. Het lijkt een beetje op rennen, maar het is eerder snelwandelen.

Mus werpt een snelle blik achterom. Het schip van glas mindert vaart nu het bijna bij de kade is. Ze ziet hoofden op het bovendek. Die zijn ook moeilijk te missen, want de mensen aan boord hebben felgekleurd haar. Groen, roze, paars en rood.

‘Ren... vast... vooruit,’ zegt Kwaadbaard hijgend. ‘Waarschuw De Buffel... Zeg dat-ie de bombardio... naar de kade brengt.’

‘De bom-wat?’

‘De bombardio... Schiet op!’ Hij geeft haar een duwtje en Mus holt in haar eentje verder naar de Zeepoort van Zeeburgerdam.

Even later rent ze de openstaande poorten door. Het is druk op het plein. De Buffel valt op door zijn gigantische lengte en omvang, toch ziet Mus hem niet zo snel. ‘BUFFEL!’ roept ze zo hard als ze kan.

De mensen kijken geschrokken naar haar om.

‘Doe ’ns normaal,’ mompelt een oude vrouw.

Mus rent naar het smalle huis van de burgemeester. Daar klopt ze met beide vuisten op het hout, maar ze heeft geen tijd om te wachten tot iemand opendoet. Als ze omhoogkijkt, ziet ze op het derde balkon iets wat ze nu heel goed kan gebruiken.

‘Hulp nodig?’ klinkt een bekende stem achter haar. Mus draait zich om en ziet Hestia staan. De lange vrouw, die een

donker pak en een grote hoed draagt, kijkt haar vol verwachting aan. Sinds ze Mus heeft verteld dat ze haar moeder is, is verwachtingsvol de enige uitdrukking die ze nog op haar gezicht heeft. Toen Mus klein was, was Hestia plotseling vertrokken. En tijdens de zoektocht naar de Kraken is ze net zo plotseling weer verschenen.

‘Geef me een zetje,’ zegt Mus.

Hestia knikt en maakt een kommetje van haar handen. Mus stapt erin en houdt Hestia’s sterke schouders vast. De twee handen duwen haar omhoog en Mus grijpt de balustrade van het eerste balkon vast. Ze plaatst een voet op de rand en trekt zichzelf omhoog. Dan klimt ze op de smalle reling en reikt naar het volgende balkon. Op het plein krijgen de mensen door dat iemand met gevaar voor eigen leven tegen het huis van de burgemeester op klimt; het geroezemoes verstomt.

Mus’ armen en benen zijn moe van de inspanning. De klim naar het derde balkon is daardoor zwaar, maar uiteindelijk lukt het haar. Ze trekt zich omhoog en klautert over de reling.

De hoge deuren van de burgemeesterskamer staan open en Mus werpt een blik naar binnen. De burgemeester schrikt zich rot. ‘Wat krijgen we –’ weet hij nog net uit te brengen. Hij zit achter zijn grote bureau met wat papieren in zijn handen.

‘Sorry, maar niet sorry!’ roept Mus. Dan begint ze te draaien aan de hendel van een instrument dat op de reling is geschroefd. De kwaakeend. Bij het draaien klinkt er een luid: *Kwak! Kwak! Kwak!*

Nu valt het volledig stil op het plein. Als de kwaakeend kwaakt, is er iets aan de hand. Dat weten alle inwoners van Zeeburgerdam.

Als Mus voelt dat ze alle aandacht heeft, haalt ze diep adem en roept ze: ‘WAAR IS DE BUFFEL?’

2

‘Hier ben ik.’

Mus springt op als het antwoord niet van het plein komt, maar vanachter haar. ‘Ik schrik me de rattentandjes.’

‘Sorry.’ De reus stapt de ruimte binnen. Het zweet parelt op zijn kale kop. ‘Ik hoorde je roepen op het plein. Ben je achterna-gekomen. Maar ik koos voor de makkelijke weg: de voordeur.’

Mus slaat zichzelf denkbeeldig voor haar hoofd als ze bedenkt dat ze niet eens geprobeerd heeft om de voordeur gewoon open te maken.

‘Waar heb je me voor nodig, Mus?’ vraagt De Buffel.

‘Ja, waar heb je hem voor nodig?’ vraagt de burgemeester geïrriteerd. Hij is opgestaan en leunt met zijn dunne vingers op zijn bureau. ‘Dat we je inmiddels beschouwen als de heldin van het dorp wil niet zeggen dat je hier zomaar binnen kunt stormen. Via het raam!’

Mus kijkt naar buiten. ‘Gevonden!’ roept ze naar de inwoners. Dan stapt ze de kamer in. ‘Er komt een schip aan. Van glas,’ zegt Mus tegen De Buffel. ‘Kwaadbaard vertrouwt het niet. Hij wil dat je de bombardio haalt.’

‘Onmogelijk,’ zegt de burgemeester. ‘De bombardio is al jaren niet gebruikt. Zelfs als er nog beweging in dat ding te

krijgen is, heb je op z'n minst twintig man nodig om hem van zijn plek te krijgen.'

'Of een,' zegt De Buffel. Hij kraakt de botten van zijn vingers. 'Komt voor mekaar, Mus.' Hij draait zich om en loopt de kamer uit.

Mus volgt hem.

De burgemeester wil ze tegenhouden. 'Maar hij is veel te zwaar! En jullie zijn... En ik wil...'

Maar Mus en De Buffel zijn al weg.

Mus volgt de bonkende stappen van De Buffel het huis van de burgemeester uit.

'Wat is de bombardio?' vraagt ze hem als ze buiten zijn.

'Een kanon.' De Buffel fluit op zijn vingers.

'Waarom is-ie zo zwaar?'

't Is geen gewoon kanon. Zul je zo wel zien.'

Mus schrikt als ze hard in haar been wordt geknepen. 'Au!' Ze kijkt omlaag en ziet een rug. Een heel platte rug van een mannetje dat zo weerzinwekkend krom staat dat hij kan nagelbijten op zijn tenen. Het is Kromme Karelkje. Met z'n drieën lopen ze naar het midden van het plein.

'Karelkje, kom!' beveelt De Buffel. Het mannetje trippelt naar de reus toe. 'Er komt een schip aan. De kapitein wil de bombardio hebben.'

Kromme Karelkje maakt een vreugdesprongetje. 'Zalig!'

'Heb je je gereedschap bij je?' vraagt De Buffel.

Karelkje pakt een vilten envelopje uit een binnenzak.

'Mooi. Ga aan de slag.'

Mus vraagt zich af wat De Buffel wil dat Kromme Karelkje gaat doen, maar door te kijken krijgt ze antwoord. Kromme Karelkje zit op zijn knokige knietjes bij een luik. Het was Mus nooit opgevallen dat er op het dorsplein überhaupt een luik was.

‘Mus, maak de weg naar de Zeepoort vrij!’ beveelt De Buffel. ‘Zorg dat iedereen aan de kant gaat.’

Mus knikt. ‘Aan de kant!’ roept ze terwijl ze zich een weg naar voren baant. Een paar weken geleden hadden de inwoners haar uitgelachen. Wie denkt dat blonde meisje met die rare donkere lok achter op haar hoofd wel niet dat ze is? Maar na het verslaan van De 5 Slangen en de jacht op de Kraken heeft Mus nu een heldenstatus in Zeeburgerdam. Ze hoeft maar een paar keer te roepen en dan is de weg van het luik naar de Zeepoort vrij.

‘Schiet... op!’ roept Kwaadbaard. Hij is inmiddels op het plein aangekomen en hijgt meer dan dat hij praat. ‘Ze zijn... aangemeerd!’

Mus rent terug naar het luik, dat inmiddels openstaat. Karelkje kijkt het gat in. Wat niet moeilijk is als je zo krom staat dat je op een omgedraaide boekensteun lijkt.

‘Waar is De Buffel?’ vraagt Mus. Karelkje gniffelt en wijst naar beneden. Mus ziet een schans in het donkere gat. Er klinkt gekraak, gepiep en gekreun.

‘Aan de kant!’ roept De Buffel. Er komt een gigantisch gevaarte aangerold. Niet vanzelf, natuurlijk. De Buffel staat achter een reusachtig kanon waar hij uit alle macht tegenaan duwt. Het ding rolt langzaam naar boven, tot het op het plein staat.

Mus weet niet wat ze moet zeggen als ze het wapen bekijkt. Een kanon aan boord van *De Cobra* is al indrukwekkend, net als de schade die het kan aanrichten. Maar dit is andere koek. De bombardio is een mechanisme met niet een, niet twee, niet drie en ook niet vier, maar vijf gigantische kanonnen.

3

‘Waarom hebben we dit ding niet gebruikt toen we werden aangevallen door De 5 Slangen?’ vraagt Mus verbaasd.

De Buffel heeft de bombardio door de Zeepoort de kade op geduwd en leunt ertegenaan om uit te hijgen. ‘Had jij hem naar boven kunnen krijgen?’ vraagt hij haar.

Kwaadbaard komt naar hen toe. ‘Goed gedaan, vriend.’ Dan richt hij zich tot de anderen.

Maurits, Hestia en Venezuela staan nu ook op de kade, samen met een groepje nieuwsgierige inwoners.

‘Dat schip daar...’ Kwaadbaard wijst achter zich, naar de zee.

‘Welk schip?’ vraagt Venezuela voorzichtig.

Kwaadbaard draait zich om en kijkt naar het water. Het schip van glas is verdwenen. Of onzichtbaar geworden door de mist die over de zee hangt.

‘Hm,’ gromt Kwaadbaard. ‘Wees op je hoede. Het ligt daar ergens. Ze houden ons in de gaten, ik voel het.’

‘Wie zijn zé?’ vraagt Maurits. Hij is naast Mus komen staan en geeft haar een knipoog. Mus wordt zo rood als een doorgedookte kreeft en kijkt daarom zogenaamd heel geïnteresseerd naar Kwaadbaard.

‘Mensen met brandend haar,’ zegt hij. ‘Geloof het of niet, ik heb ze zelf gezien. Op de kaart van Victor Verbassius wordt al voor ze gewaarschuwd.’

‘Victor, de man die ook beweerde dat de Kraken een gevaarlijk monster is,’ zegt Venezuela. ‘Maar ze is alleen gevaarlijk als je in de buurt van haar kind komt.’

‘Het venijn is wel degelijk gevaarlijk,’ zegt De Buffel.

‘Ja, maar niet expres gevaarlijk,’ zegt Mus. Het komt er een beetje sullig uit, maar haar vrienden begrijpen haar.

‘Da’s waar, meissie.’ Kwaadbaard tuurt over het water en zoekt naar de contouren van het vreemde schip. ‘We weten niet wie ze zijn en waarom ze hiernaartoe zijn gevaren. Dus blijf alert.’

Mus ademt van schrik een hap lucht in als haar ineens iets te binnen schiet. ‘Toen ik door De Nachtwachter uit het water werd getrokken, zag ik iets vreemds,’ zegt ze. ‘Een gigantisch raam, wat verder op zee. Maar toen zag ik waarschijnlijk dat schip van glas! Ze waren er dus ook, bij de Kraken. Ze zijn hier niet zomaar aangekomen, ze moeten ons gevolgd zijn.’

Kromme Kareltje spuugt in zijn handjes en wrijft ze gelukkig samen.

Kwaadbaard knikt. ‘Dan was mijn dikkebuikgevoel juist. Buffel!’

‘Ja, kapitein!’ De reus recht zijn lange rug, klaar om in actie te komen.

‘Duw de bombardio naar de rand van de kade. Zodra je er klaar voor bent, vuur je.’

‘Maar we zien niet waar ze zijn,’ zegt Venezuela behoedzaam.

Mus hoort aan haar stem dat ze het niet met Kwaadbaard eens is.

‘Daar komen we wel achter,’ broemt Kwaadbaard. ‘Zodra

ze zien waar de bombardio toe in staat is, moeten ze zich wel bekendmaken. Dan zullen ze ontdekken dat met de burgers van Zeeburgerdam niet te spotten valt.'